

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

CAROLYN BROWN

Unistuste
majake

Originaali tiitel:
Carolyn Brown
The Daydream Cabin
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelased, asutused, paigad, sündmused ja vahejuhtumid on kas autori kujutluse vili või kasutatakse neid ilukirjanduslikel eesmärkidel.

Tõlkinud Maia Planhof
Toimetanud Krista Saar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Laura Klynstra

Text copyright © 2020 by Carolyn Brown. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

B01404122
ISBN 978-9949-82-862-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Mu pojale Lemar Brownile
suure armastusega kogu Sinu toetuse eest!*

Esimene peatükk

*M*õned kooliaastad olid lihtsalt rängemad kui teised. „Ja see on üks neist,“ ütles Jayden iseendale, viskas oma portfelli ja kandekoti korteriukse juurde, asetaski mobiiltelefoni lauale ja varises sohvale. Ta heitis käe üle silmade, et pärastlõunapäikest blokeerida, ja vajus igati ärateenitud uinakusse.

Mõni minut hiljem äratas teda telefonihelin otse kõrva ääres. Tootades, et ta võiks maha lasta ükskõik kelle, kes on liini teises otsas, vastas ta kolmanda helina peale isegi kontrollimata, kes helistab. Kui see on mingi kaubapakkuja, hakkab ta kõrvavaha varsti keema.

„Halloo,“ oigas ta.

„Halloo, siin Mary Wilson Piney Woodi suvelaagrast Alpine'is, Texas,“ ütles pehme hääl liini teises otsas.

Jayden lükkas telefoni kõrvast eemale. Tema sõrm oli juba teel lõpetamisnupule lööma, kui talle meenus, et see oli koht, kus tema õde Skyler oli viimased paar aastat katseajal olevate tüdrukute nõustajana töötanud. Ta tõstis telefoni tagasi kõrva äärde ja ajas end sirgu.

„Kas asi on Skyleris?“ küsis ta.

„Jah, oletan, et mingil moel on,“ vastas Mary.

„On ta haige?“ Jayden polnud oma õega jõuludest peale rääkinud. Nad olid vahetanud väikesi kingitusi ja söönud koos lõunat nagu alati ning Jayden polnud arvanud, et ta Skylerist enne järgmist aastat kuuleb.

„Ei, kuid ta pidi selle nädala lõpul siin olema ja ta pakkus alternatiivse nõustajana teie nime. Meie suvine vahetus algab järgmisel esmaspäeval, esimesel juunil, ning ta helistas täna hommikul, öeldes, et ta kavatseb koos oma kooli muusikagrupiga Euroopasse minna,“ seletas Mary. „Me oleme üsna väike grupp, seega küsime alati oma tiimilt, kas nad teavad kedagi teist, kes võiks meil töötada. Me loodame, et kaalute tema asendamist sel suvel.“

Kas polnud just tema õe moodi anda ta üles lähima sugulase ja isikuna, kes võtaks tema koha üle, isegi küsimata, kas sellega on kõik korras? Jayden poleks pidanud üllatuma. Lõppude lõpuks oli Skyler Bennetti perekonna kuninganna ja Jayden oli vaevalt väärt pori tema kingadelt pühkima.

„Kui varsti te peate teadma?“ Jayden polnud kindel, kust need sõnad tulid. Ta oli mõtelnud pakkumise viisakalt tagasi lükata samal hetkel, kui naine sellest rääkis.

„Mida varem, seda parem. Me peame peale loa, mille te kooli jaoks saate, tegema maakonna jaoks väikese taustakontrolli, seega on parem pihta hakata. Me maksame hästi ning anname teile toa ja kasti kaheksaks nädalaks. Muidugi tuleb teil majakest jagada kolme tüdrukuga, kuid see ei lähe teile pennigi maksma.“ Mary ütles talle summa.

Jayden oli sõnatuks rabatud. Seega see oli põhjus, miks Skyler suviti laagris töötas – mitte sellepärast, et ta aitas tüdrukuid, kes vajasid ta nõustamist, vaid raha pärast. Ja see oli ka põhjus, miks ta sai endale lubada nii palju uhkeid rõivaid ja kingi. „Saan ma kuni homseni järele mõtelda? Ja ehk te meilite mulle mõningat materjali laagri kohta, mida ma saaksin uurida?“

„Saadan selle rõõmuga koos lepingu ja teie vastutuseladega, kui te töö vastu võtate, samuti lisan meie veebilinki,“ vastas Mary. „Ma jään teie kõnet ootama.“

„Jah, proua, ja aitäh pakkumast,“ ütles Jayden. „Kuulmiseni.“

„Ilusat päeva,“ ütles Mary.

Kõne lõppes ja Jayden vajus jälle sohvale, kuid seekord täiesti ärkvel ja valmis oma väikest ilusat õde kägistama. Ta hüppas püsti ja kõndis oma väikese elutoa põrandal edasi-tagasi. Oma sihvakuse ja pikkade sammude tõttu võis ta lühikese ajaga ringi peale teha.

Ja sa mõtlesid, et mitte miski, mida Skyler tegi, ei saaks sind iial enam üllatada, ütles tüütu hääl tema peas ja see oli täiesti õige.

Skyler oli olnud kolmeaastane, kui Jayden sündis, ja ta oli esimesest päevast peale arvanud, et noorem õde oli tulnud maailma teda teenima. Ja see oli üsna täpselt see, mida Jayden tegi – enamiku ajast selleks, et perekonnas rahu hoida, sest Skyler võis olla tõeline haisukott, kui ta oma tahtmist ei saanud.

Mine too mu kingad. Mine mu toast välja. Ära minu meiki enam kunagi puuduta – sa ei saa kunagi nii ilusaks nagu mina. Koputa uksele, enne kui sa mu tupp tuled. Ära ütle mulle sõnagi, kui ma ei ole sulle küsimust esitanud.

Kõik need okkad tulid tagasi teda kummitama, kui ta jätkas ringikõndimist. Miks ta peaks tegema mida iganes, nii et Skyler saaks suveks Euroopasse minna? Ta jäi järsult seisma. Skyler läheb. Tal pidid piletid juba ostetud olema.

Jayden püüdis ikka veel otsustada, mida teha, kui tema uksekell helises.

„Pagan võtaks!“ kirus ta, suundudes ukse poole. „Ei mingit rahu siin elus, arvan ma.“ Ta paiskas ukse lahti ja leidis oma õe ainult paari sammu kaugusel enda ees. Rõivastatud ägedatesse väikestesse ülinappidesse siidist šortsidesse ja liibuvasse roosasse toppi, jalas sama värvi kõrgekontsalised rihmikud, naeratas ta Jaydenile.

Skyler ei raisanud naeratusi kunagi. Ta kasutas neid ja pisaraid, kui ta midagi tahtis.

„Kas sa ei kavatsengi mind sisse kutsuda?“ Skyleri suhkrumagus toon ei vedanud Jaydenit põrmugi ninapidi.

„Muidugi.“ Jayden astus kõrvale. „Tule sisse. Ära pane seda segadust tähele. Ma just lõpetasin kooliaasta ja pole veel jõudnud oma asju ära panna. Tahad sa pudeli vett või õlut?“

„Õlu on minu jaoks liiga paksukstegev.“ Skyler laskis oma sinistel silmadel liikuda Jaydeni varvastest kuni õe pealaeni. „Oled sa jõuludest saadik mõne naela juurde võtnud?“

„Võibolla,“ vastas Jayden. „Ma ei muretse selliste asjade pärast. Siis vett?“

Skyler pühkis sohvapolstrit, enne kui ta istet võttis. „Ma ei soovi midagi. Ma just jõin dieetlimonaadi.“

Sa ei tee mind araks. Jayden kordas seda pool tosinat korda, kui ta oma tugitooli istus ja jalatoe üles tõstis.

„Ma kavatsen koos oma kooli muusikagruppiga Euroopasse minna,“ teatas Skyler.

„Millal sa lahkud?“ Jayden otsustas hetke ajel juhmi mängida.

„Esmaspäeva hommikul. See on mu elu võimalus ja ma lihtsalt ei saa sellest loobuda. Kavatseme Vatikani minna ning läbi Inglismaa, Prantsusmaa, Saksamaa ja Itaalia reisida. Meie grupp laulab mitmes kirikus, kui me seal oleme, ja muidugi ma aitan neid,“ seletas Skyler.

Lisaks oma linnulikule figuurile oli Skylerit õnnistatud ka võimelaulda nagu lind. Jayden võis viisi pidada, aga tal polnud kunagi samasugust muusikalist kalduvust nagu õel.

„Oled sa ikka veel koolinõustaja?“ küsis Skyler, lükates oma heledaid juukseid kõrva taha.

„Miks ma ei peaks olema? Olen seda olnud kümme aastat,“ vastas Jayden. „Ja ma olen iga viimase kui aasta sellest siinsamas elanud. Sa ei ole siin varem käinud. Miks siis nüüd?“

„Me nägime teineteist alati ema majas, enne kui ta suri, ja...“ Skyler kehtas õlgu. „Mul on oma elu. Sinul on oma. Meie ringid ei...“ Ta kõhkles.

Minu ring ei sisalda sinu jaoks piisavalt uhket rahvast, mõtles Jayden.

„Meil mõlemal on omaenda maailmad.“ Skyler ohkas. „Ma ei tahtnud telefonitsi paluda sul minu heaks midagi teha. Sa tead, et ma olen Piney Woodi laagris igal suvel töötanud. Noh, ma kirjutasin ka selle aasta lepingule alla ja kui ma ei leia asendajat...“ Ta jättis lause õhku rippuma.

Hüva, hüva, hüva, seda osa Mary ei maininud, mõtles Jayden.

„Palun,“ anus Skyler, pisarad silmades. „Ma olen Henry ja Mary, laagri hooldajatega juba rääkinud ja neil pole midagi selle vastu, kui sa minu kohale asud. Panin su kirja alternatiivse nõustajana, kui selle töö vastu võtsin. Nad võivad olla sind juba kontrollinud ja puha. Nad teevad seda mõnikord.“

Jayden Bennett oli kõva kui raudnael, aga nagu alati, hakkas Jaydeni kõva pool sulama, kui Skyler pisarad appi võttis.

Tüütu väike hääl Jaydeni peas ütles, et kui ta seda oma õe heaks teeb, võib see läbida pika tee tarade parandamises, mis olid maha lõhutud viis aastat tagasi, kui nende ema suri. Kuid ta polnud päris valmis lubama, et teeb seda.

Esimest korda Jaydeni kolmekümne ühe eluaasta jooksul tahtis Skyler temalt midagi. Jayden võiks ta panna veidi ajaks väänlema, kuid see poleks õige. Vanaisa käskis tal alati teha seda, millest ta teadis, et see on õige, ja mitte muretseda inimeste pärast enda ümber, kes tegid valesti.

„Räägi mulle, mida ma pean tegema, kui ma nõustun.“ Jayden ohkas.

„Mary valmistab toitu, seega on sul kolm söögikorda päevas, ja Henry hoolitseb valduse eest. Sulle antakse reeglitebrošüür, kui sa sinna jõuad,“ vastas Skyler. „Euroopasse minek on olnud mu alaline unistus ja see võib olla mu ainus võimalus.“ Ta tõmbas pehme paberrätiku ühest neist pisikestest pakkidest, mida ta alati oma käekotis kandis, ja nuuskas delikaatselt nina.

Skyler oli alati daamilik ja valmis milleks iganes. Kui Jaydenil tuleks nutuhoog – isegi võltsitud –, peaks ta minema vannituppa ja oma nina tualettpaberisse nuuskama. Seinad poleks võimelised seda elevandilärmi taluma.

„Mis selle koha nimi oligi? Kus see on? Ja millal ma pean välja ilmuma?“ Jayden jätkas mitte millegi teadmist ja lisas siis: „*Kui* ma otsustan seda sinu heaks teha, tahan teada veidi rohkemat kui ainult „Mary valmistab toitu ja Henry hoolitseb valduse eest“. Kas sa juba rääkisid oma kooli inimestele, et sa lähed?“